

۱۱. در گام سوم برگزاری و استفاده از هر تجهیزاتی در فرایند تجمع باید معقول، ارادی (تجمع‌کنندگان با اراده خود وارد و هر زمان که خواستند خارج شوند)، بدون ضرر و رساننده پیام اعتراض به شکل متمد نانه به مخاطب باشد. این گام باید بتواند تجمع را مدیریت کند تا از هرگونه تعرض به دیگران، اموال شخصی و عمومی، خشونت و تقابل با تجمعات متعارض برحذر بماند. در این گام باید بین برگزارکننده و نیروهای انتظامی همکاری مشترک شکل بگیرد. بدیهی است اگر قاعده همکاری نقض شود، اجتماع از تعادل خارج و به اغتشاش و آشوب تبدیل می‌شود و این بی‌نظمی منافع عمومی را به مخاطره می‌افکند؛ بنابراین برگزاری مراسم اعتراضی به آموزش پیشینی و حافظانی متعین از نظم نیازمند است؛ آن ناظران باید باشند تا تجمعشان همواره محملی مورد احترام باشد و از سوی قانون و جامعه به عنوان یک خطر تلقی نشود تا برای طرفداران اقتدارات عمومی بهره بگیرد.

۱۲. گام چهارم تضمین است. اگر برگزارکننده به دیگران، اموال و دارایی‌ها، اعتماد، سرمایه اجتماعی و نظم عمومی ضرری وارد کرد، باید خسارت وارده را پرداخت کند. ضمن آنکه برگزارکننده متخلف، حق برگزاری تجمع را به طور موقت یا برای همیشه از دست می‌دهد؛ بنابراین برگزارکنندگان، مبتنی بر سوابقی که در رابطه با رعایت قانون و نظم دارند در سطوح مختلفی دسته‌بندی خواهند شد. همچنین لازم است مسئولیت کیفری و حقوقی رسانه‌ها و برگزارکننده درباره انتشار تصاویر از اماکن ممنوعه، انتشار اظهارات تنفرآمیز و گمراه‌کننده و تشویش اذهان عمومی در متن قانون لحاظ شود.

۱۳. گام پنجم طراحی سازکارهایی است که اعتراض‌ها شنیده شود و در حد امکانات موجود و به نحو مقتضی، به نیازهای عمومی پاسخ داده شود که در قانون اساسی در قالب اصل سوم، فصل حقوق ملت، اصل ۴۳ و نظایر آن آمده است. در این صورت، خواسته‌های عمومی در قالب اعمال اصل ۲۷ می‌تواند مسیری را برای تحقق اصل هشتم قانون اساسی (امر به معروف، نهی از منکر و دعوت به خیر)، پیگیری مفاسد، به ویژه اقتصادی و اداری، و پیشرفت و توسعه کشور فراهم کند.

۱۴. گام نهمی، گام مقررات نهایی است؛ گامی برای تنقیح مقررات موجود، رفع تعارض‌ها، نظارت مراجع قضایی و پارلمانی بر اجرای بهینه قانون، و سازماندهی صلاحیت‌های مراجع اداری، انتظامی و امنیتی در قالب آئین‌نامه اجرایی - تا بدون آنکه صلاحیتی اضافه کند، برای تحقق گام‌های دوم و سوم هماهنگی مؤثری فراهم شود. در نهایت، آئین‌نامه اجرایی به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید. **۱**

اعلامیه جهانی حقوق

بشره ۱۰ دسامبر ۱۹۴۸ به تصویب

رسید. ماده ۲۹ این پیمان

می‌نویسد:

«هرکس در اجرای حقوق و

استفاده از آزادی‌های خود فقط

تابع محدودیت‌هایی است که

به وسیله قانون منحصرأ به منظور

تأمین شناسایی و مراعات

حقوق و آزادی‌های دیگران

و برای رعایت مقتضیات

صحیح اخلاقی و نظم عمومی

ورقاه همگانی در شرایط

جامعه‌ای مردم سالار وضع

گردیده است.»